

единъ гласъ Граде и Градевица. — Та има ли нѣщо по-хубаво за насъ . . .

Всрѣдъ градината имало една похлупена паница. Боляринътъ заповѣдалъ на двамата съпрузи да я внасятъ всѣка вечеръ въ стаята му и да я изнасятъ на сутриньта.

— Но да не сте посмѣли да подигнете похлупака, — рекълъ имъ той. — Инъкъ ще ви изпжда и ще хванете пакъ чука и духалото.

Минали нѣколко седмици. Граде и жена му си отпочинали, наjali се и наспали въ болярската кжца. Поработвали на ранина въ градината, а после Граде отивалъ да се кже и лови риба въ господарското езеро. Градевица пъкъ сѣдала на чардака да ниже маргаритъ. Щастливи и доволни били тѣ, но ето че жената взела да става замислена. Почнала да потъмнява, да линѣе.

— Защо си се така разтжжила? — запиталъ я една сутринъ Граде, като изнасяли похлупената паница.

— Че какво ми е наредъ, та да се отпустна и развеселя? — отвърнала жена му съ тежка въздишка.